

Za Chrudošem Fialou (* 19. 6. 1931 - + 1. 8. 2020)

Zemřel tiše v sobotu 1. srpna 2020 ve věku 89 let.

Tato stručná věta z parte Chrudoše Fialy nemůže popsat, jaký byl a co jsme k němu cítili. Snad pomohou tyto dvě vzpomínky.

Za hornické kamarády vzpomíná Martin Knížek:
„Asi nikdy nezapomenu na ten výrazný úsměv. Nikdy nezapomenu na ty prosmáté hodiny nejen nad pivem a v uniformě nebo bez ní. Nezapomenu na aprílové žertíky, SAPIKO, stovky hodin v montérkách. Nezapomenu na noblesu, kterou dokázal nosit. Nezapomenu na vše za co pro Příbram a Březové Hory bojoval a pomáhal zachránit a nezapomenu na tu spoustu let, kdy byl hlavní tvář Spolku Prokop.

Chrudoši pozdravuj tam všechny a Zdař Bůh!”

A daleko obsáhlejší a výraznější vzpomínku nám za celou Chrudošovu rodinu zprostředkoval při posledním rozloučení jeho vnuk Miroslav a dovolil, abychom ji zde trochu upravenou uveřejnili.

„Můj děda, pan Ing. Chrudoš Fiala se narodil 19. června 1931 v Plzni. Rok po jeho narození se s rodinou přestěhoval do Kyšic, kde bydlel až do roku 1956. Děda prožil velmi těžké dětství, ve 12 letech mu popravili otce, jelikož pomohl v ukrývání ruských vojáků a dědova maminka byla až do konce druhé světové války v německém koncentračním táboře. Jeho otec, Zdeněk Fiala, byl i kvůli činům z první světové války válečným hrdinou a velmi zásadovým člověkem, který se za své názory a zásady nebál riskovat život.

Děda po válce vystudoval Gymnázium v Rokycanech a následně odmaturoval v Lokti na Střední průmyslové škole hornické. Vojenskou základní službu pak odsloužil v Příbrami.

Kvůli rodinným důvodům spjatým s politickým režimem nebyl přijat na vysokou školu, ale nakonec mu bylo v 60. letech umožněno vystudovat a vybral si Vysokou školu ekonomickou v Praze.

Toto zmiňuji zejména proto, že nesmírně obdivuji dědovu obrovskou lásku pro lidi a kultury po celém světě. Byl jeden z nejvíce společenských lidí, které jsem kdy poznal a tato jeho vlastnost je dle mého názoru v kontextu všeho, co si v dětství prožil, téměř zázrakem.

Zároveň nikdy neopustil svou zásadovost a schopnost se nevzdávat, což bezpochyby zdědil po svém otci. Měl tolik důvodů, proč by mohl být zapšklý životem a proč být našťvaný na společnost, ale žil přesně naopak – plnými doušky a byl otevřený všem lidem, bez rozdílu, kdekoliv po světě.

V roce 1970 přichází období velkých změn. Chrudoš se oženil s Ilonou a stal se tím SPRÁVNÝM tátou jejím dvěma dětmi. Do třetice mu následně manželka Ilona porodila dceru Radku, o kterou se s manželkou vždy obětavě a vytrvale staral. Manželství jim tak vydrželo přes 50 let a Ilona mu byla vždy velkou oporou.

Chrudoš Fiala celý svůj život zasvětil rodině a z velké části také hornictví, kterému se věnoval celý svůj profesní i soukromý život a je vzácným příkladem člověka, pro kterého se profese stala koníčkem. Pracoval jako normovač, účetní, ekonomický náměstek nebo ředitel geologického průzkumu Rudných dolů v Horním Slavkově, Stříbře, a nakonec v Příbrami. Byl usměvavým a optimistickým parťákem a kolegou. V Příbrami se stal spoluzakladatelem hornického spolku Prokop v roce 1992, jehož byl také dlouhodobě skvělým starostou.

Jako cíl spolkové činnosti pak vytyčil záchranu a ochranu hornických památek, a to jak hmotných, tak kulturních, nacházejících se v Příbrami i okolí. Spolek pod jeho vedením našel sídlo v areálu bývalého dolu Marie, kde zajistil řadu oprav zchátralých objektů a nechal zprovoznit Vojtěšsko-Mariánskou štolu. Tato základna se následně stala kulturním a společenským stánkem. V areálu se pořádají cykly přednášek, Mikulášské nadílky, vzpomínkové akce, burzy, charitativní a zábavní akce apod.

Výrazně také přispěl k rozvoji a chodu spolku pro mentálně postižené v Příbrami.

Kolem 45 let jeho věku nastává další velký zlom, po několikáté přestává kouřit a začíná sportovat. Ovšem to by nebyl děda, pokud by i tuto novou výzvu nepojal ve velkém. Sázkou o běh maratonu tak teprve začíná jeho sportovní nadšení, které například vyústilo v absolvování šesti maratonů – jmenovitě například v Nýřanech, Karlových Varech, Košicích či Moskvě. Desetkrát si také zaběhl známý závod v Běchovicích. Následně se stává vášnivým a vytrvalým plavcem a nikdy nezanevřel ani na jízdu na kole, na němž ročně najezdil zhruba 3000–3500 kilometrů. Nesmím opomenout ani každodenní studené sprchy, které mi také byly inspirací (byť jen na velmi krátkou dobu).

Největším dědovo koníčkem ale bylo cestování. Už jako mladý cestoval autostopem po zemích východního bloku, po revoluci se mu však otevřely dveře do celého světa.

Cesty většinou podnikal ve skupinách, a jak už mu bylo zvykem, přípravu nikdy nepodceňoval, naopak ji často pojímal velkolepě. Například, jako když si do spolku Prokop pozval Peruánského či Lotyšského velvyslance, kteří hovořili o jejich zemích a připravili pro dědu a jeho výpravu detailní itinerář cesty. Děda procestoval všechny kontinenty kromě Antarktidy. O té jsem mu mimochodem četl v posledních týdnech jeho života a rád si proto trochu naivně myslím, že jsem s ním tuto poslední výpravu alespoň částečně podnikl.

Z nespočetného množství jeho cest bych rád zdůraznil například cestu do Peru v roce 2002, ve kterém ho navždy okouzilo Machu Picchu i setkání s místními Indiány. Cestu do Tibetu, kde ho uchvátily tamější kláštery položené vysoko v horách a zároveň navštívil Mount Everest, na kterém vystoupal krátce nad základní tábor. Dále podnikl například cesty do Mexika, Indonésie, USA či Austrálie, výpravy na kole do Skotska či Lotyšska a samozřejmě také cestu do Tanzanie, kde vystoupal téměř v 80-ti letech na 5895 metrů vysoké Kilimandžáro, které je zároveň nejvyšší horou Afriky. Stal se tak českým i světovým rekordmanem jakožto nejstarší člověk, který na ni vystoupal (a alespoň ten český rekord zatím stále drží).

Jsem přesvědčený o tom, že je Chrudoš Fiala pro nás všechny inspirací. Většina z nás by si přála se dožít tak krásného věku a dlouho zažívat tak bohaté zážitky jako on. Recept je na to dle dědových slov, které v jednom z rozhovorů řekl, jednoduchý – cituji: *„Být aktivní a optimistický – to je podle mě recept, chcete-li si zachovat kondici i v pozdním věku.“*

Manžel, táta, děda, praděda, strýc, kamarád, kolega a životní parťák Chrudoš Fiala se vydal na svojí poslední cestu, ale přesto je tu s námi dál a jsem si absolutně jistý tím, že dědův odkaz bude žít nadále nejen v nás, ale i v našich dětech, neboť jak již řekl J.V.Sládek „Kdo žil v srdcích těch, jež opustil, ten nezemřel“.

Dovolte mi na závěr citovat jeho odpověď, která zazněla v jednom z rozhovorů o dědovo cestování na otázku „Co byste chtěl říci závěrem?“

Chrudoš odpovídá: *„Že ve všech těch zemích, které jsem navštívil, jsem se cítil dobře. Poznal jsem krásná místa, nádhernou kulturu, skvělé lidi. Ale musím přiznat, že vždycky, ať už jsem byl kdekoli, jsem se těšil domů. Na svoji rodinu, kamarády, na Příbram.“*

Tolik poslední rozloučení z úst Chrudošova vnuka Miroslava Patočky.

Za hornické spolky snad ještě dodám, že Chrudoš byl nejen spolu obnovitel Prokopské pouti ale také jedním z osmi iniciátorů založení dnešního Sdružení hornických a hutnických spolků ČR a po zásluze nositelem ceny Český permon 2006 za celoživotní dílo v hornictví, medaile Ministra hospodárstva Slovenské republiky za zachovanie tradícií a rezortní medaile Jiřího Agricolly, kterou mu udělil předseda Českého báňského úřadu jako ocenění zásluh o rozvoj českého hornictví. Spolek Prokop pod jeho vedením získal také dvě ceny Český permon za Hornický folklór.

Chrudoši, budeme vzpomínat v dobrém.

S úctou
Pavel David